

18. REMOVAL OF A PARISH PRIEST

Definitive Sentence of the College, 28 June 2003*

FACTI SPECIES

1. Rev.dus N., natus die 16 Iulii 1921, mense Iunio 1980 parochus nominatus est paroeciae ... in loco v.d. ... intra fines dioecesis ..., in qua dein anno 1983 promulgata est

198

* Prot. no. 29531/98 CA. Published in *SCL* 2 (2006) 275-296, where another unofficial English translation can be found.

quaedam *Ordinatio generalis seu ratio actionis apostolicae pro tota dioecesi* (« Diocesan Pastoral Plan »), die 2 Februarii 1991 ab Exc.mo Episcopo recognita. Nonnulla inde facienda erant in singulis paroeciis, praesertim constitutio consilii pastoralis, qua de re die 21 Iulii 1992 novas normas specificas idem Exc.mus Praesul emanavit.

Cum autem Rev.dus Parochus nihil fecisset ad illam ordinationem pastorem exsequendam in sua paroecia, Rev.dus X., Vicarius episcopalis, annis 1992-1993 cum ipso duo colloquia habuit circa opportunitatem eius translationis ad aliud officium. Uti dein idem Rev.dus X. epistola diei 25 Iulii 1995 Exc.mo, Episcopo rettulit, parochus vix accipere videbatur illam *Ordinationem*, sed semper motiva proponebat ut ad ulteriorem annum in paroecia maneret, quae autem interea, iuxta Rev.dum X., inde detrimentum patiebatur.

2. Exc.mus Episcopus tunc pluries parochum monuit de defectu constitutionis consilii pastoralis, non obstantibus promissionibus factis, et ad rem exquisivit notitias, sed Rev.dus N. brevem tantum responsionem dedit. Instante dein Exc.mo Episcopo, Rev.dus. Y., Vicarius episcopalis regionalis, relationem super

Rev.di N. ministerio die 1 Iunii 1996 paravit. Iuxta Rev.dum Vicarium, praecipua difficultas habebatur eo quod, iuxta probos paroecianos, vita paroecialis impediabatur quia parochus, etsi valde capax, ministerium suum haud actuose et studiose agebat, praesertim quoad Ordinationem implendam. Quam ob rem, Rev.dus Vicarius pro bono pastoralis fidelium opportunum censuit ut Rev.dus N. non amplius officium parochi exerceret.

Quia autem Rev.dus Parochus, expleto anno 75° aetatis, renuntiationem ab officio non exhibuerat, Exc.mus Episcopus eum litteris diei 29 Iulii 1996 invitavit ut ipse intra diem 8 Augusti 1996 renuntiationem ab officio exhiberet atque indicare vellet quandonam haec renuntiatio effectum habitura esset.

3. Nulla accepta responsione, Exc.mus Episcopus die 13 Augusti 1996 rem discussit cum duobus parochis selectis e coetu a Consilio presbyterali constituto, scilicet Rev.dis d.nis Z. et ..., et eorum sequens votum invitationem die 29 Iulii 1996 factam iteravit, sed inutiliter. Proinde litteris diei 21 Augusti 1996 Exc.mus Episcopus parochi paterne suasit ut intra terminum quindecim dierum renuntiaret; parochus autem epistola diei 5 Septembris

1996 impugnavit motiva adducta. Exc.mus Episcopus tunc, litteris die 7 Septembris 1996, parochum invitavit, ad normam can. 1745 n. 1, ut acta inspiceret et defensiones scripto necnon probationes contrarias exhiberet. Inspectis dein actis, die 27 Septembris 1996 Rev.dus N. defensiones per amplas scripto exhibuit, una cum quibusdam litteris testimonialibus.

Die 4 Octobris 1996, Exc.mus Episcopus, ad normam can. 1745, n. 2, responsiones Rev.di Parochi perpendit cum iisdem duobus parochis consultoribus, qui censuerunt adesse causas pro amotione.

Die vero 8 Octobris 1996, Secretarius Consilii presbyteralis Exc.mum Episcopum certiolem fecit Rev.dum Z. acceptationem electionis (diei 23 Aprilis 1996) non significavisse intra terminum a can. 177 § 1 statutum et proinde non esse membrum coetus de quo in can. 1742 § 1. Exc.mus Episcopus statim ultiores explicationes petiit et die 22 Octobris 1996 sessionem cum consilii presbyteralis «Executive Committee» habuit, cuius mens erat Rev.dum Z. considerandum esse membrum coetus, de quo in can. 1742 § 1.

Proinde, soluta quaestione incidentalibus, decreta diei 24 Octobris 1996 Exc.mus Episcopus, ad normam can. 1745, n. 3, Rev.dum N. a paroecia amovit a die 4 Novembris 1996 et administratorem paroeciae nominavit.

4. Instantia diei 1 Novembris 1996, Rev.dus N., ad normam can. 1734 § 1, revocationem decreti amotionis petiit ab Exc.mo Episcopo, qui statim, die nempe 2 Novembris 1996, instantiam reiecit, praesertim quia nulla ratio adducta erat pro petita revocatione.

5. Die 9 Novembris Rev.dus N. recursum hierarchicum exaravit et eum misit ad Exc.mum Episcopum pro transmissione ad Congregationem pro Gentium Evangelizatione. Frustra quodam conamine facto ad controversiam adhuc pacifice solvendam, Exc.mus Episcopus die 25 Novembris 1996 recursum transmisit. Dein litteris dierum 9 et 12 Decembris 1996 atque diei 28 Ianuarii 1997, Rev.dus N. Congregationi fusius explicavit motiva pro recurso et litteris diei 31 Maii 1997 notitias de re petiit.

Congregatio pro Gentium Evangelizatione die 10 Iunii 1997 respondit ad Rev.dum N., proponens ut ipse recurso renuntiaret

et solutionem pacificam una cum Exc.mo Episcopo, de re quoque certiore facto, fraterne quaereret. Exc.mus autem Episcopus litteris die 15 Iulii 1997 Congregationi respondit, referens de conaminibus frustra factis, proferens ultiores explicationes circa ipsum decretum amotionis, et refutans argumenta a Rev.do N. proposita.

Post ulterius commercium epistolare inter Exc.mum Episcopum et Rev.dum N., tandem aliquando Congregatio, decreto diei 8 Septembris 1998, decretum amotionis confirmavit.

6. Accepta decisione die 26 Octobris 1998, Rev.dus N. recursum interposuit coram H.S.T. die 2 Novembris 1998. Expletis explendis, re tandem discussa in duobus Congressibus, die 25 Maii 2000 recursus admissus est ad disceptationem. Die 15 Iunii 2000 dubium a Nobis solvendum ita concordatum est: « An constet de violatione legis in procedendo vel in decernendo relate ad decisionem Exc.mi Episcopi ... diei 24 Octobris 1996, a Congregatione pro Gentium Evangelizatione die 8 Septembris 1998 confirmatam. »

Summario facto, quaestio dein denuo inter Cl.mos Patronos et Rev.dum Promotorem Iustitiae deputatum disceptata est.

IN IURE [ET IN FACTO]

A. DE ASSERTIS VIOLATIONIBUS LEGIBUS QUOAD DECRETUM AMOTIONIS PAROCHI

1. *De asserta violatione legis in procedendo*

7. In cann. 1740-1747 datur procedura pro amotione parochi adhibenda. Rev.dus Recurrens eiusque Cl.ma Patrona asserunt haberi violationem legis in procedendo eo quod adamussim observata non essent ea quae praescripta sunt in cann. 1742 § 1 et 1745 n. 2 de praevia consultatione « cum duobus parochis e coetu ad hoc stabiliter a consilio presbyterali constituto, Episcopo propo-nente, selectis » (can. 1742 § 1).

Asseritur in casu unum sacerdotem ab Exc.mo Episcopo selectum et auditum in casu, Rev.dum scilicet Z., non fuisse membrum coetus et proinde Exc.mum Ordinarium non adimplevisse ea quae requisitae sunt ut valide ageret (cfr. can. 1745). In specie, asseritur Rev.dum Z. non acceptavisse suam electionem

intra terminum a can. 177 § 1 statutum et proinde eius electionem effectum non habuisse et ergo non fuisse membrum coetus.

Can. 177 enim statuit: «§ 1. Electio illico intimanda est electo, qui debet intra octiduum utile a recepta intimatione significare collegii aut coetus praesidi utrum electionem acceptet necne; secus electio effectum non habet. § 2. Si electus non acceptaverit, omne ius ex electione amittit nec subsequenti acceptatione convalescit, sed rursus eligi potest; collegium autem aut coetus intra mensem a cognita non acceptatione ad novam electionem procedere debet.»

Constat autem Rev.dum Z. electum esse a Consilio presbyterali et acceptationem electionis significasse Exc.mo Episcopo, Praesidi Consilii; in actis non habentur probationes ex quibus certitudo moralis haberi potest de non acceptata electione ex parte Rev.di Z. intra terminum utile de quo in can. 177 § 1; desunt enim notitiae tum de die quo electionis notificatio Rev.do Z. missa est, tum de die quo ea a Rev.do Z. recepta est, tum de die quo Rev.dus Z. acceptationem significavit Exc.mo Episcopo. Probata

ideo non est haec asserta violatio legis in procedendo tam ex parte Exc.mi Episcopi quam ex parte Congregationis quae decretum Exc.mi Episcopi confirmavit.

8. Ad abundantiam, ad rem haec insuper notari possunt.

Exc.mus Episcopus, coram quo Rev.dus Z. tamquam membrum coetus electus est die 23 Aprilis 1996, nullam notitiam habuit (ne quidem in sessione consilii presbyteralis diei 25 Iulii 1996) de defectu acceptationis electionis ex parte sacerdotis et consequenter, iuxta praxim, praesumere poterat eum electionem accepisse; proinde ipse Praesul bona fide paulo post e coetu nominatorum selegit Rev.dum Z., qui ipsi Exc.mo Episcopo respondit se munus accepisse; eadem bona fide Exc.mus Episcopus bis audivit Rev.dum Z. diebus 13 Augusti et 4 Octobris 1996, ad normam cann. 1742 § 1 et 1745, n. 2.

Deinde, certior factus die 8 Octobris 1996 de asserto defectu acceptationis (intra octiduum utile de quo in can. 177 § 1) ex parte Rev.di Z., Exc.mus Episcopus ad rem audivit consilii presbyteralis «Executive Committee» (qui nomine totius consilii agere

potest), qui coetus consideravit Rev.dum Z. membrum esse coetus parochorum. Exc.mus Episcopus proinde censuit se iuxta mentem consilii procedere posse ad ulteriora.

Ita constat Exc.mum Episcopum bona fide et sine culpa egisse iuxta notitias sibi datas. Si de facto Rev.dus Z. non fuisset membrum coetus—quod probatum non est—error Exc.mi Ordinarii tribuendus esset negligentiae Rev.di Secretarii consilii presbyteralis qui contra normam can. 177 § 1 («electio illico intimanda est») nonnisi mense Iulio electis notificavit electionem mense Aprili factam et tandem aliquando mense Octobri, casu iam cum duobus parochis bis discusso, ad rem notitias dedit Exc.mo Episcopo.

Ad rem prae oculis etiam habendum est Em.mos et Exc.mos Patres H.S.T., in duabus saltem sententiis, censuisse irregularitates forte commissas quoad selectionem duorum parochorum de quibus in can. 1742 § 1 non esse tam graves ut infirmarent totam proceduram adhibitam (cfr. Sententiae c. Fagiolo diei 27 Februarii 1993, Prot. N. 18190/86 CA, et c. Stickler diei 16 Decembris 1989, Prot. N. 18467/86 CA).

2. De asserta violatione legis in decernendo

9. Ad normam can. 1740, «Cum alicuius parochi ministerium ob aliquam causam, etiam citra gravem ipsius culpam, noxium aut saltem inefficax evadat, potest ipse ab Episcopo dioecesano a paroecia amoveri». Quinque huiusmodi causae datae sunt in can. 1741, sed pacifice admittitur sufficere quamlibet causam ob quam ministerium noxium aut saltem inefficax evadit. Attamen, eiusmodi causa iuxta doctrinam et iurisprudentiam H.S.T., debet esse gravis et duratura, etsi spectat ad aliquam partem tantum ministerii sed magni momenti (cfr. Z. Grocholewski, «Trasferimento e rimozione del parroco», in *La Parrocchia*, Romae 1997, pp. 214-215, et F. Coccopalmerio, *De paroecia*, Romae, 1991, pp. 247-248).

Cl.ma vero Patrona recurrentis contendit quod: «Error princeps in decernendo ab Exc. Episcopo commissus stat in defectu causarum gravium pro amotione Rev.di N. requisitarum ... quia nulla in decreto amotionis diei 24 Oct. 1996 enumerata causa ministerium parochi Rev.di N. noxium aut saltem inefficax reddidit». Ad hanc thesim corroborandam Cl.ma Patrona asserit ipsam Congregationem pro

Gentium Evangelizatione iam die 10 Iunii 1997 iudicium negativum circa praedicta motiva tulisse.

Attamen, inspectis citatis litteris Congregationis diei 10 Iunii 1997, liquido patet Congregationem in ipsis tantum quoddam iudicium praeliminare *consultorum* Congregationis indicavisse Exc.mo Episcopo et cum iisdem litteris transmisisse nonnullas Recurrentis scripturas Exc.mo Praesuli nondum notas, ita ut ipse eis rite respondere posset. Postea, attentis explicationibus et documentis ab Exc.mo Episcopo exhibitis, Congregatio ad confirmationem decreti amotionis pervenit, quia: «there is no doubt about the seriousness of the reasons adduced for the removal».

204 10. Cum obiectum recursus sit decretum amotionis quatenus id a Congregatione confirmatum est, perutile videtur considerare ulteriores explicationem ab Exc.mo Episcopo datas, ob quas Congregatio amotionem confirmandam esse decrevit.

Prima et praecipua causa in decreto amotionis enumerata («Lack of due pastoral ministry and concern in and for the

Parish») iuxta Exc.mum Episcopum respiciebat «Negative Attitude and Lack of Cooperation of Rev. N. in implementing the Diocesan Pastoral Plans» seu recusationem Parochi in effectum deducendi rationem dioecesanam pro actione pastoralis, quae recusatio, iudicio eiusdem Ordinarii, ministerium Rev.di N. inefficax reddebat. Certe ipse parochus censuit suum ministerium efficax esse, iuxta *propria* criteria, sed Exc.mus Ordinarius aliud ad rem tulit iudicium, quod arbitrium haberi non potest, attentis a) relatione a Rev.do Vicario episcopali X. anno 1995 facta, b) voto diei 1 Iunii 1996 Rev.di Vicarii episcopalis Y, et c) litteris Rev.di ... diei 6 Ianuarii 1997.

11. Pressius examini subiendum est hoc motivum amotionis («Lack of due pastoral ministry and concern in and for the Parish» seu «Negative Attitude and Lack of Cooperation of Rev. N. in implementing the Diocesan Pastoral Plans»), tamquam causa ob quam ministerium parochi noxium vel saltem inefficax evadere asseritur.

In primis, nullum adest dubium quin ratio generalis actionis pastoralis momentum peculiare habeat in vita pastoralis dioecesis et paroeciae. In Directorio de Pastoralis Ministerio Episcopi

Ecclesiae imago a S. Congregatione pro Episcopis anno 1973 editum legitur, in n. 148: «Quo magis in dies cura animarum proficiat, necesse est Episcopus ordinationem generalem, seu rationem actionis apostolicae pro tota dioecesi instituat»; in eodem Directorio normae dantur pro huiusmodi ordinatione instituenda (cfr. nn. 148-152).

Quoad officium presbyterorum, praesertim parochorum, erga ordinationem generalem, legitur in «Directorio pro presbyterorum ministerio et vita», a Congregatione pro Clericis anno 1994 edito, sub n. 65: «Necesse est sacerdotes in sui ministerii exercitio non solum officii conscientia propositis pastoralibus inceptis intersint, quae Episcopus, cum suo presbyterio, profert, sed etiam ad ea conformiter opera in propria communitate facienda. ... Vias ingredi in hac provincia separatas, afferre potest non solummodo necessariae communionis infractionem, verum etiam ipsius evangelizationis operis extenuationem».

Cum vero Exc.mus Episcopus, ad diutinam negligentiam parochi hac in re illustrandam, citet defectum constitutionis consilii pastoralis paroecialis, iuvat nonnulla animadvertenda sunt circa hoc institutum, de quo in can. 536 § 1: «Si, de iudicio Episcopi dioecisani, audito consilio presbyterali, opportunum sit, in unaquaque paroecia constituatur consilium pastorale, cui parochus praeest et in quo christifideles una cum illis qui curam pastorem vi officii sui in paroecia participant, ad actionem pastorem fovendam suum adiutorium praestent». Momentum consilii confirmatur ab ipso Summo Pontifice in Adhortatione Apostolica *Christifideles laici*, n. 27, ubi agitur de laicorum christifidelium communione et participatione in paroeciae vitam. Citatis verbis Conc. Oecum. Vat. II Decreti de apostolatu laicorum *Apostolicam actuositatem*, n. 10, Ioannes Paulus PP. II concludit: «Haec Concilii admonitio ut pastoralia problemata omnium «collatis consiliis», perpendantur atque solvantur, non aliter adequatam et structuralem viam detegit nisi per sinceram, amplam atque resolutam aestimationem *Consiliorum pastoralium paroecialium*, de quibus Patres Synodales, iusta quidem perseverantia, locuti sunt» (AAS 81 [1989] 441; cfr.

quoad constitutionem praedicti consilii, quoque nn. 26-27 Instructionis «Il presbitero, pastore, e guida della comunità parrocchiale», a Congregatione pro Clericis anno 2002 editae).

Circa hanc obligationem consilii pastoralis efformandi, ad normam can. 536 § 1, opportune citari possunt animadversiones Exc.mi F. Coccopalmerio: «si opportunitas, iudicio Episcopi, concrete adest, tunc Episcopus instituit consilium pastorale paroeciale et ex hac institutione consilium fit *obligatorium* pro *unaquaque* paroecia. Singulae paroeciae accipiunt obligationem efformandi consilium. *Obligatio* enascitur ex *diocesis* norma. ...Hoc, tamen, *non significat* quod, verificata opportunitate ac instituto consilio ex parte normae diocesanae, *obligatorium* sit ut in *unaquaque* paroecia *statim* consilium efformetur: fortasse tempora requiruntur longiora, quoad saltem aliquas paroecias quae aliquas experiuntur difficultates. *Obligatorium* tamen esse videtur quod etiam hae paroeciae *sedulo allaborent* ut *paratae* sint in *proximo* constitutioni consilii pastoralis» (F. Coccopalmerio, *De paroecia*, Romae, 1991, pp. 160-161). Etsi sermo fiat de obligatione paroeciae efformandi consilium,

patet obligationem esse primum ipsius parochi.

Negligentia huius obligationis ex parte parochi, qui diutius, id est in casu per plus decem annos, non allaborat ut in paroecia consilium constituatur paroeciale, speciatim in contextu generali recusationis ad *Ordinationem* conformandi opera in propria communitate facienda, non obstantibus admonitionibus Exc.mi Episcopi, a priori excludi nequit tamquam causa gravis propter quam eius ministerium, saltem in parte magni momenti, inefficax evadere possit.

12. Cl.ma autem Patrona asserit quod: «haec ... ratio pertinere videtur ad ... conflictum inter Exc.mum Episcopum eiusque Curiam et Rev.dum N. ab anno 1995 exstantem. Agebatur enim de quadam instauratione pastoralis nova ab Exc. Episcopo introducta, at a Rev. Recurrente aegre applicata, qui nihilominus optimus et a paroecianis amatissimus parochi erat, sic ut probant multae litterae in eius favorem scriptae et in actis insertae». Sed iam constat executionem *Ordinationis* in genere et efformationem consilii pastoralis paroeciae in specie non esse minoris momenti in ministerio parochi et proinde non agi de conflictu mere personali.

Patet utique ex litteris testimonialibus pro Rev.do N. datis eum quadam bona fama gaudere praesertim propter eius praedicationem et scripta, quibus propriam eruditionem demonstrat et fidem catholicam exponit et defendit, sive intra paroeciam sive extra. Sed secundum Exc.mum Episcopum eius ministerium aliis sub aspectibus deficiebat, praesertim quoad officium participationem fidelium promovendi in missione ecclesiae explenda iuxta rationem actionis apostolicae pro tota dioecesis, inter alia per consilium pastorale paroeciale efformandum. Illae litterae testimoniales nullatenus probant ministerium parochi hoc sub aspectu efficax fuisse. E contra supradictae scripturae Rev.do Vicarii episcopalis X., Rev.di Vicarii episcopalis Y., Rev.di ... ample illustrant non tantum diutinam negligentiam parochi in re, sed etiam effectum negativum huius negligentiae apud «responsible parishioners» et in vita paroeciali. Insuper relatum est de animo parochi, qui «many times ... was heard speaking against the Bishop, questioning his policies and freely expressing his doubts and reservations about the Official and approved Diocesan Pastoral Plan and the Diocesan Priorities

which he has hardly tried to take seriously and implement in his parish». Quam ob rem, Exc.mus Episcopus censuit ministerium Rev.di N. effectum nocivum habere posse etiam extra paroeciam. Explicavit nempe totum presbyterium magni aestimare Rev.dum N., qui diu et bene seminarium dioecesanum regebat; quam ob rem Exc.mus Praesul censuit recusationem parochi, tamquam parochi paroeciae magnae et in dioecesi praestantis, effectum negativum habere posse non tantum in ipsa paroecia sed etiam in aliis paroeciis, si earum parochi iuxta exemplum Rev.di N. agerent. Etenim aliquatenus timere videbatur id quod praemonitum fuit in cit. n. 65 «Directorii pro presbyterorum ministerio et vita»: «Vias ingredi in hac provincia separatas, afferre potest non solummodo necessariae communionis infractionem, verum etiam ipsius evangelizationis operis extenuationem».

13. Quibus omnibus perceptis, constat primum motivum ab Exc.mo Episcopo expressum («Lack of due pastoral ministry and concern in and for the Parish») et ulterius explicatum («Negative Attitude and Lack of

Cooperation of Rev. N. in implementing the Diocesan Pastoral Plans») respicere officium parochi actionem apostolicam promovendi in paroecia iuxta *Rationem* dioecesanam («Diocesan Pastoral Plans»). Diutina et pertinax parochi inertia erga hoc officium magni momenti haud excludi potest tamquam causa ob quam ministerium parochi inefficax evadere possit, ad normam can. 1740, et proinde ob quam ipse a paroecia amoveri possit. In casu, admissa inertia parochi, qui tamen nonnulla alia munera pastoralia bene exercere videbatur, satis constat de existentia causae ob quam Exc.mus Episcopus censet ministerium parochi saltem inefficax fuisse. Visis relationibus a Rev.dis X. et Y exhibitis ante amotionem de effectu negativo negligentiae Rev.di Parochi, habetur corroboratio iudicii Exc.mi Episcopi de ministerio parochi reapse inefficaci quoad participationem christifidelium laicorum in missione Ecclesiae promovendam, ad normam iuris universalis et particularis. Proinde haec asserta violatio legis in decernendo haud probata est.

B. DE ASSERTIS VIOLATIONIBUS
LEGIS QUOAD REIECTIONEM
REMONSTRATIONIS

:08

1. *De asserto defectu motivationis in reiectione remonstrationis*

14. Instantia diei 1 Novembris 1996, Rev.dus N. petiit revocationem decreti amotionis («In accordance with can. 1734 § 1 I request [of] you the revocation of the decree of my removal»), nullum vero motivum pro revocatione adducens. Quam instantiam Exc.mus Episcopus statim reiecit, attento motivorum defectu: «We regret that the request for revocation of the decree under reference cannot be granted, the more so as no reasons are given for it».

Pro Cl.ma Patrona Recurrentis, haberetur «error in decernendo vel saltem in procedendo», quia decretum reiectionis «ne summarie quidem motiva reiectionis expressit». Exc.mus autem Episcopus e contrario summarie expressit motiva reiectionis: «no reasons are given for it», id est pro petita revocatione decreti amotionis. Ceterum, si Rev.dus Recurrens nullum argumentum protulit pro revocatione decreti amotionis concedenda, ad quid respondere debuisset Exc.mus Praesul?

Haud proinde constat hac de asserta violatione legis.

2. *De asserta violatione legis ob assertam naturam provisoriam decreti reiectionis*

15. Exc.mus Episcopus, litteris diei 15 Novembris 1996 scripsit suam decisionem diei 2 Novembris 1996 fuisse praeliminarem et indolis aliquatenus provisoriae. Quam ob rem, Cl.ma Patrona recurrentis concludit: «Decretum ideo quo die 2 nov. 1996 remonstratio reiecta fuit, ... prorsus *non existit*», id quod esset «gravis error in decernendo et in procedendo».

Contra vero dicendum est responsionem die 2 Novembris 1996 datam de facto definitivam esse. Locutiones de eius natura provisorie responsionis in subsequenti epistola nihil aliud indicabat quam voluntatem Exc.mi Episcopi adhuc quaerendi solutionem pacificam, haud exclusa revocatione decreti, si et quatenus Rev.dus Recurrens paratus fuisset ad acceptabilem pacificam solutionem, adhuc inveniendam.

C. DE ASSERTA VIOLATIONE LEGIS IN IPSA DECISIONE CONGREGATIONIS PRO GENTIUM EVANGELIZATIONE

16. Iuxta Cl.mam Recurrentis Patronam, haberetur tandem violatio quoque legis in decernendo ex parte Congregationis quae «vera motiva a Rev.do N. in recursu diei 9 nov. 1996 adversus decretum amotionis adducta, penitus neglexerit et ad duo reduxerit» (pp. 14-15/28). Sed Congregatio, scribens quod: «Rev. N's request for an appeal was made because—in his own words—he asserted [that] he was not given 'the right of defense in (a competent) ecclesiastical forum', and because he has 'been deeply aggrieved and profoundly hurt by the decree of removal'», hisce Recurrentis verbis comprehendebat omnes defectus ab eo expositos relate ad decretum amotionis. In eodem decreto impugnato Congregatio praeterea affirmavit se examini subiecisse omnia documenta ab ipso recurrenti exhibita, cuius accusationes respiciebant tam motiva pro amotione quam proceduram adhibitam. Ad rem eadem Congregatio respondit: «there is no doubt about the seriousness of the reasons adduced for the removal» et «the procedure for the removal of the parochial vicar [sic] as expressed in the Code of

Canon Law cc. 1740-1747 has been followed ».

QUIBUS OMNIBUS PERPENSIS

17. Infrascripti Patres pro Tribunali sedentes, Christi Nomine invocato, solum Deum prae oculis habentes, proposito dubio respondendum esse decreverunt ideoque facto respondent :

Negative, seu non constare de legis violatione in procedendo vel in decernendo, in casu.

Pro expensis retineatur cautio apud arcam H.S.T. deposita. Partes suo quaeque Cl.mo Patrono congruum solvant honorarium.

Quam sententiam iusserunt notificari omnibus quibus de iure, ad omnes iuris effectus.

Datum Romae, e sede Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis, die 28 m. Iunii a. 2003.

Marius Franciscus Card.
POMPEDDA, Praefectus

D. Simon Card. LOURDUSAMY
Augustinus Card. CACCIAVILLAN,
Ponens
+ Iulianus HERRANZ
+ Eduardus DAVINO
+ Franciscus COCCOPALMERIO
+ Thomas Georgius DORAN
+ Xaverius ECHEVARRÍA RODRIGUEZ

Notificetur – Die 6 iulii 2004.

+ Velasius DE PAOLIS,
Secretarius
Vincentius CÁRCEL ORTÍ,
Moderator Cancellariae